

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 489/2021-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Foltánom, Štvrť SNP 708, Galanta, proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 5To/141/2019 z 20. februára 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa v sťažnostnom návrhu ústavnej sťažnosti doručenej ústavnému súdu 15. januára 2021 domáha vyslovenia porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) č. k. 5To/141/2019 z 20. februára 2020 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“). Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základných práv, zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie. Súčasne navrhol, aby mu bola v konaní pred ústavným súdom priznaná náhrada trov právneho zastúpenia vo výške 346,26 eur, ktorú je krajský súd povinný vyplatiť do jedného mesiaca k rukám právneho zástupcu sťažovateľa.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého rozsudku a ďalších príloh vyplýva nasledovný stav veci:

3. Okresná prokuratúra Dunajská Streda podala 24. augusta 2018 na sťažovateľa obžalobu pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) a j) Trestného zákona spáchaného v štádiu dokonaného trestného činu jedným páchatelom.

4. Sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) č. k. 18T/77/2018 z 25. septembra 2019 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“) uznaný vinným z trestného činu obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) a j) Trestného zákona, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 11 rokov a 8 mesiacov, trest prepadnutia vecí (3 mobily – 1 mobil zn. Xiaomi, 1 mobil zn. Samsung, 1 mobil zn. Honor), ochranné liečenie protitoxikomanické ambulantnou formou a ochranný dohľad v trvaní 2 rokov. Podstatou trestnej činnosti sťažovateľa bolo zadavažovanie väčšieho množstva psychotropnej látky metamfetamín, jej prechovávanie a následná distribúcia (predaj), pričom trestná činnosť bola páchaná závažnejším spôsobom konania, teda po dlhší čas a na viacerých osobách.

5. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom namietal absenciu preukázania závažnejšieho spôsobu konania, v dôsledku čoho mal byť žalovaný skutok právne kvalifikovaný výlučne v zmysle § 172 ods. 1 písm. c) a d) Trestného zákona. Krajský súd sa so závermi okresného súdu v plnom rozsahu stotožnil plne stotožnil, pričom *„jedine pochybenie vzhľadom krajský súd v tom, že okresný súd v časti skutkovej vety týkajúcej sa [redacted] neuviedol, v akom období jej mali byť psychotropné látky distribuované, keď je tu uvedené, že sa tak malo diať v pravidelných intervaloch takmer každý deň, pričom okresný súd opomenul uviesť, že išlo o dobu najmenej 1 rok. Z vykonaného dokazovania tak, ako to uviedol okresný súd aj v odôvodnení svojho rozhodnutia, jednoznačne vyplýva, že [redacted] od obžalovaného drogy kupovala najmenej po dobu jedného roka. Uviedla síce na hlavnom pojednávaní najprv dobu jedného roka a následne po prečítaní výpovede z prípravného konania vysvetlila, že v skutočnosti je to obdobie dlhšie, vysvetlila aj motiváciu zmeny svojej výpovede, avšak k uvedenej dlhšej dobe zároveň doplnila, že s určitými prestávkami. Je preto namieste ustáliť dobu, o ktorej nie sú v tomto smere ďalšie pochybnosti tak, že uvedenej osobe boli distribuované psychotropné látky po presne neustálenú dobu, najmenej však 1 rok.“*. Z uvedeného dôvodu krajský súd rozsudok okresného súdu zrušil, pričom sťažovateľa sám uznal vinným z trestného činu obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) a j) Trestného zákona. Za uvedenú trestnú činnosť bol sťažovateľ sankcionovaný totožne ako v konaní pred okresným súdom, teda mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 11 rokov a 8 mesiacov, trest prepadnutia vecí (3 mobily: 1 mobil zn. Xiaomi, 1 mobil zn. Samsung, 1 mobil zn. Honor), ochranné liečenie protitoxikomanické ambulantnou formou a ochranný dohľad v trvaní 2 rokov.

6. Proti napadnutému rozsudku podal sťažovateľ prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie, ktoré oprel o dovolací dôvod normatívne objektivizovaný v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Podľa názoru sťažovateľa bol napadnutým rozsudkom porušený zákon z dôvodu, že tento je založený na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. Sťažovateľ sa opätovne nestotožnil so subsumpciou skutku pod kvalifikovanú skutkovú podstatu obsiahnutú v § 172 ods. 2 Trestného zákona. Poukázal, že nebolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že drogy mal predávať viacerým osobám a že ich mal predávať po dlhší čas. Z tohto dôvodu zastáva názor, že žalovaný skutok mal byť správne právne kvalifikovaný podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) Trestného zákona. Dovolanie sťažovateľa Najvyšší

súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) odmietol uznesením č. k. 2Tdo/56/2020 z 27. októbra 2020 s poukazom na § 382 písm. c) Trestného poriadku, pretože dospel k záveru, že v rozsahu námietok sťažovateľa nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Najvyšší súd v odôvodnení tohto uznesenia po zrekapitulovaní priebehu konania a uvedení sťažovateľovej argumentácie obsiahnutej v dovolaní vyhodnotil, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku zjavne nie je naplnený. Najvyšší súd v podstatnom podotkol, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb právoplatných rozhodnutí. Dovolanie nie je v zásade prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa. Najvyšší súd v systematickej nadväznosti zhrnul, že sudy prvého stupňa a druhého stupňa konanie obvineného správne právne kvalifikovali, pričom námietky skutkového charakteru týkajúce sa spochybnovania svedeckých výpovedí sú námietkami vzťahujúcimi sa na preskúmvanie zákonnosti a úplnosti zisteného skutku, ktorými sa najvyšší súd na podklade dovolania podaného obvinením nemôže zaoberať.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Proti napadnutému rozsudku podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, ktorej odôvodnenie upína na argumentačné línie, ktoré sú prakticky totožné s argumentáciou obsiahnutou v dovolaní.

8. Sťažovateľ je názoru, že napadnutý rozsudok je založený na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, čím mal byť porušený zákon. Sťažovateľ sa tak ako v odvolacom konaní a dovolacom konaní opätovne nestotožňuje s právnou kvalifikáciou skutku v zmysle § 172 ods. 2 Trestného zákona z dôvodu, že nebolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že by drogy predával viacerým osobám a po dlhší čas. Zastáva názor, že žalovaný skutok má byť správne kvalifikovaný výlučne v zmysle § 172 ods. 1 písm. c) a d) Trestného zákona.

9. Pokiaľ ide o spochybnovanie páchania trestnej činnosti po dlhší čas, sťažovateľ argumentuje: *«Primárne je nevyhnutné uviesť, že v skutkovej vete obžalobného návrhu zo dňa 23.08.2018 je uvádzané, že: „od presne neustálenej doby až do 19:30 hod. dňa 22.03.2018“. Z tohto hľadiska je teda zrejmé, že prokurátor vôbec neustálil konkrétnu dobu a čas, od ktorého malo dochádzať k páchaniu protiprávnej činnosti, kde taktiež následne v obžalobnom návrhu uviedol jednotlivých svedkov, ktorí si mali od obžalovaného drogy kupovať, a títo svedkovia následne uvádzali určité obdobie, v ktorom si mali drogy od obžalovaného zaobstarávať. Teda zhrnutím týchto skutočností prokurátor na jednej strane v obžalobnom návrhu neurčil konkrétnu dobu od kedy malo vôbec dochádzať k páchaniu protiprávnej činnosti, ale na druhej strane uvádza, že od toho-ktorého svedka do takej doby malo dochádzať k páchaniu protiprávnej činnosti.»* Páchanie činnosti po dlhší čas uvádza podľa sťažostnej argumentácie len svedkyňa [REDAKOVANÉ], ktorá *„je vo svojej podstate absolútne nedôveryhodným svedkom v prejednávanej trestnej veci“* z dôvodu, že je 10 rokov aktívnou užívateľkou drog, jazdí pod vplyvom drog, bola obvinenou z prečinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona a v čase podania ústavnej sťažnosti bola (je) obvinená z prečinu neoprávneného vyrobenia a použitia platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona

spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona. Výpoveď predmetnej svedkyne považuje sťažovateľ za tendenčnú.

10. Z podanej ústavnej sťažnosti ďalej rezultuje právny názor sťažovateľa o tom, že trestnej činnosti sa nedopúšťal na viacerých osobách. Na účel podpory svojich tvrdení sťažovateľ uvádza úryvky z viacerých svedeckých výpovedí prednesených na hlavnom pojednávaní.

11. Sťažovateľ na podklade prezentovaných argumentov zastáva právny názor: *«Poukazujúc na obsahovú stránku odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 5 To 141/2019 zo dňa 20. februára 2020 dotýkajúceho sa osoby sťažovateľa možno dôvodne zastávať názor, že Krajský súd v Trnave účinkami daného rozhodnutia porušil práva sťažovateľa, keďže rozsudok nie je dostatočným spôsobom riadne odôvodnený, možno ho považovať za svojvoľný, zároveň nedáva odpoveď na podstatnú stránku veci, a najmä v konečnom dôsledku sa odvolací súd nevysporiadal s opodstatnenými námietkami obvineného, ktoré boli uplatnené v rámci obhajoby v odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Dunajská streda, sp. zn. 18T/77/2018 zo dňa 25.09.2019 v prejednávanej trestnej veci. V tejto súvislosti je nutné upriamiť pozornosť na to, že keď sa konajúci súd rozhodujúci o opravnom prostriedku sťažovateľa nevysporiada s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa adekvátne a preskúmateľne alebo nekonštatuje irelevantnosť jeho právnej argumentácie, poruší základné právo na súdnu ochranu garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces garantované čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Vyrovnáť sa s argumentom znamená uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov. Ak súd argument odmietne, musí ho v odôvodnení rozhodnutia buď vyvrátiť, alebo spochybníť, prípadne vysvetliť, z akého dôvodu uvedený argument nie je relevantný. Nestačí, ak súd na argument zareaguje, ale vyrovná sa s ním nedostatočne, „stručným konštatovaním“. Nestačí len formálne sa zaoberanie s námietkou. Súd sa s argumentom, prípadne argumentmi musí vysporiadať dostatočne. Ak súd argument odmietne, musí dostatočným spôsobom uviesť, z akého dôvodu a prečo argument pokladá za nesprávny resp. nedôvodný. Argumenty súdu pre odmietnutie musia byť jasné, zrozumiteľné a dostatočným spôsobom konkrétne aby naozaj vyvracali alebo spochybňovali argumenty sťažovateľa. Za arbitrárne zaoberanie sa argumentmi možno označiť všeobecné konštatovanie súdu že argumenty sú nesprávne alebo irelevantné, ak súd vôbec nevysvetlí alebo iba nedostatočne vysvetlí prečo ich považuje za nesprávne alebo irelevantné. Čím dôkladnejšia a podrobnejšia je argumentácia, tým dôkladnejšia musí byť aj argumentácia súdu, ktorou predložené argumenty spochybňuje alebo vyvracia. S poukazom na vyššieho uvedenú konštatáciu je možné zastávať názor, že Krajský súd v Trnave pri vydávaní rozsudku zo dňa 20.02.2020 nepostupoval v súlade s požadovaným zákonným postupom pri odôvodňovaní predmetného rozsudku, keďže sa v dostatočnej miere nevysporiadal s podstatnými argumentmi sťažovateľa uvádzaných v rámci obhajoby v odôvodnení odvolania proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda, sp. zn. 18T/77/2018 zo dňa 25.09.2019, čím došlo zo strany Krajského súdu v Trnave podľa názoru obhajoby k porušeniu práva sťažovateľa garantovaného Ústavou Slovenskej republiky v čl. 46 ods. 1 a práva na spravodlivý proces garantovaného čl. 6 odsek 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.»* V ďalšej argumentácii sťažovateľ opätovne poukazuje na nezákonnosť a neústavnosť napadnutého rozsudku a je názoru, že rozsudok je nepreskúmateľný aj pre rozpor s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podľa sťažnostnej argumentácie je podstatou ústavnej sťažnosti porušenie základného práva podľa čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) dohovoru napadnutým rozsudkom. Ústavný súd na tomto mieste podotýka, že sťažovateľ v petite svojej sťažnosti označil ako referenčné základné práva a slobody zaručené ústavou len normy obsiahnuté v čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3, bez uvedenia čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy tak, ako vyplýva z argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti.

13. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zistoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

14. Ústavný súd v prvom rade podotýka, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a aplikácii právnych predpisov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva (IV. ÚS 27/2010, III. ÚS 273/2021). Z týchto hľadísk ústavný súd pristúpil aj k preskúmaniu napadnutého rozsudku.

15. Ústavný súd súčasne poukazuje na svoju stabilnú rozhodovaciu prax, ktorá vychádza z toho, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a druhostupňového súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. napr. IV. ÚS 372/08, III. ÚS 808/2016, III. ÚS 227/2020, III. ÚS 341/2021), pretože tieto konania z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového aj druhostupňového), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09). Vzhľadom na obsahovú spojitosť napadnutého rozsudku s rozsudkom okresného súdu a v nadväznosti na uvádzanú judikatúru poukazuje ústavný súd aj na podstatnú časť odôvodnenia rozsudku okresného súdu, s ktorou sa krajský súd materiálnym spôsobom stotožnil.

16. Námietku sťažovateľa o nesprávnej právnej kvalifikácii žalovaného skutku z dôvodu, že trestná činnosť nebola páchaná po dlhší čas, nepovažuje ústavný súd za dôvodnú.

17. V prvom rade sťažovateľ opomína, že na hlavnom pojednávaní sa vykonávalo aj dokazovanie čítaním výpovede svedka [REDAKOVANÉ] z prípravného konania, ktorá jednoznačne potvrdzuje skutkový záver všeobecných súdov o dlhšom čase páchania trestnej činnosti. Na tomto mieste považuje ústavný súd za potrebné citovať relevantnú pasáž odôvodnenia rozsudku okresného súdu: „Svedok [REDAKOVANÉ] na hlavnom pojednávaní odmietol vypovedať, aby si neprivodil trestné stíhanie. Na návrh prokurátora bola prečítaná jeho výpoveď z prípravného konania, kedy svedok uviedol, že obžalovaného pozná cez svojho kamaráta. Potrebovali kúpiť drogy a jeho kamarát vedel, že obžalovaný ich predáva. Boli spolu osobne za ním. Potom si od toho kamaráta vypýtal telefónne číslo a keď potreboval drogy, chodil za obžalovaným kupovať sám. Drogy kupoval pre vlastnú spotrebu podľa toho, koľko mal peňazí, niekedy aj za 100,- eur. Pred kúpou mu zatelefonoval, či môže prísť, obžalovaný či môže a svedok mu povedal, za koľko chce. Potom išiel za obžalovaným, ktorý býval [REDAKOVANÉ], dovnútra do bytu, kde zaklopal, obžalovaný ho pozval dnu, on mu dal peniaze a obžalovaný drogy – pervitín. Niekedy si ho aplikoval priamo u obžalovaného. Bol tam vždy veľký pohyb ľudí, v byte boli feťáci, ktorí priamo uňho fetovali. Drogy kupoval u obžalovaného pravidelne, za 8 mesiacov, čo ho pozná, to bolo každý druhý deň.“ Z citovanej dikcie v jej komplexnosti, ale najmä aj z poslednej vety vyplýva, že trestná činnosť bola nepochybne páchaná po dlhší čas. Predmetné úvahy okresného súdu recipuje aj krajský súd v napadnutom uznesení, keď uvádza, že kvalifikačný znak spáchania trestného činu závažnejším spôsobom bol naplnený aj vo vzťahu k osobe [REDAKOVANÉ], ktorému mali byť distribuované psychotropné látky po presne neustálenú dobu, najmenej však 8 mesiacov.

18. Ústavný súd nemôže prisvedčiť ani sťažovateľovej domnienke o nedôveryhodnosti a tendenčnosti výpovede svedkyne [REDAKOVANÉ]. Okresný súd sa s avizovanou námietkou presvedčivým spôsobom vysporiadal, keď vysvetlil, že stíhanie svedka v inom trestnom konaní nie je samo sebou dôvodom na kvalifikovanie jeho výpovede ako nedôveryhodnej. Okresný súd navyše akcentoval, že verziu svedkyne [REDAKOVANÉ] potvrdzuje aj zabezpečená komunikácia dotknutých osôb. V tomto zmysle podľa okresného súdu „Skutočnosť, že svedok je trestne stíhaný, prípadne aj odsúdený však automaticky nemá vplyv na jeho dôveryhodnosť. Svedok vypovedá pod prísahou a pod hrozbou trestného stíhania z trestného činu krivej výpovede a krivej prísahy v prípade uvedenia nepravdy o okolnostiach veci. Navyše v prípade [REDAKOVANÉ] sú jej tvrdenia podporené prepismi správ a jej výpoveď nie je jediným usvedčujúcim dôkazom v prejednávanej veci, hoci od ostatných svedkov sa odlišuje tým, že kupovala drogy od obžalovaného po dlhší čas (presahujúci časové obdobie jedného roka), i keď s prestávkami (ako sama tvrdí).“ Správnosti argumentácie okresného súdu prisvedčil aj odvolací súd, keď v napadnutom rozsudku na tieto úvahy okresného súdu poukázal v plnom rozsahu, bez potreby ich recipovania.

19. Pokiaľ ide závažnejší spôsob konania v podobe páchania trestného činu na viacerých osobách podľa § 138 písm. j) Trestného zákona, ústavný súd akcentuje, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazuje len na výpovede vybraných svedkov, na podklade ktorých usiluje o kvalifikáciu trestného činu výlučne podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona. Sťažovateľ opomína výpovede iných svedkov, z ktorých podľa odôvodnení rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu priamo vyplýva, že sťažovateľ sa dopustil trestnej činnosti na viac ako troch osobách. Ústavný súd je toho názoru, že sťažovateľ dáva do popredia len ním zvolené vybrané skutkové okolnosti prípadu, pričom opomína fakt, že hodnotenie dôkazov v trestnom procese sa neuskutočňuje

len jednotlivito, ale aj súhrnne, v celkovej komplexnosti (§ 2 ods. 12 Trestného poriadku). Takýmto spôsobom sú dôkazy zhodnotené v odôvodneniach rozhodnutí všeobecných súdov, pričom z avizovaného hodnotenia vyplýva skutkový obraz, ktorý nesignalizuje arbitrárnosť v procese vyhodnocovania skutkovej roviny danej trestnej veci. Niet preto dôvodu, aby ústavný súd z pozície nezávislého orgánu kontroly ústavnosti a s poukazom na svoj status súdneho orgánu oddeleného od sústavy všeobecných súdov spochybnil závery krajského súdu v napadnutom rozsudku.

20. Ústavný súd považuje za nedôvodnú sťažnostnú argumentáciu, podľa ktorej je napadnutý rozsudok svojvoľný a neodôvodnený. Krajský súd sa vyjadril ku všetkým námietkam sťažovateľa, ktoré uplatnil, a náležite odôvodnil svoje závery. Napadnutý rozsudok obsahuje v súlade s doktrínou požiadavkou jeho komplexného posúdenia v neoddeliteľnej spojitosti s rozsudkom okresného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, z ktorých nemožno dospieť k záveru, že nie je svojvoľný alebo zjavne neodôvodnený. Dôvody sťažovateľa, ktoré uplatnil v ústavnej sťažnosti a ktoré predstavujú v zásade recepciu argumentácie, ktorou sa bránil v konaní pred krajským súdom a dovolacím súdom, nie sú spôsobilé spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov napadnutého rozsudku. Argumentácia krajského súdu v spojení s podrobným odôvodnením okresného súdu je dostatočná, jasná a zrozumiteľná, pričom je založená na právnych záveroch, ktoré majú oporu v zákone.

21. Ústavný súd uzatvára, že vo vzťahu k obsahovo zhodnému základnému právu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno na podklade podanej ústavnej sťažnosti dospieť k žiadnym zisteniam, ktoré by viedli k porušeniu týchto práv sťažovateľa. Preto je ústavná sťažnosť v tejto časti zjavne neopodstatnená a z tohto dôvodu bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru:

22. Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

23. Podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva... obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú.

24. Ústavný súd podotýka, že citované ustanovenia ústavy a dohovoru zakotvujú právo obvineného na obhajobu. Sťažovateľ však porušenie tohto práva len formálne deklaruje, pričom naplnenie tohto práva v predmetnej trestnej veci nijak nespochybňuje. V sťažnostnej argumentácii nie je vymedzená argumentácia, o ktorú by sťažovateľ opieral porušenie avizovaného práva. Ústavný súd už viackrát vyriekol právny názor, že v odôvodnení sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy musí sťažovateľ vysvetliť, v čom vidí porušenie základného práva alebo slobody, ktoré boli podľa jeho názoru konkretizovaným zásahom orgánu verejnej moci porušené. Takto formulovaná požiadavka odzrkadľuje potrebu dôsledného odlíšenia úlohy ústavného súdu od úloh iných orgánov verejnej moci (predovšetkým všeobecných súdov). Kým totiž všeobecné súdy prioritne chránia subjektívne práva fyzických osôb a právnických osôb plynúce zo zákonných,

prípadne od zákona odvodených právnych predpisov, ústavný súd je v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy povolaný k ochrane tých subjektívnych práv, ktoré sú ako základné práva a slobody zakotvené v ústave alebo v kvalifikovaných medzinárodných zmluvách (pozri III. ÚS 352/2017, III. ÚS 463/2018).

25. So zreteľom na uvedený nedostatok je ústavný súd názoru, že v rozsahu namietaného porušenia základného práva uvedeného v čl. 50 ods. 3 ústavy a práva uvedeného v čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru je potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť pre absenciu náležitostí ustanovených zákonom (nedostatok odôvodnenia) s poukazom na § 43 ods. 1 v spojitosti s § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

26. Ústavný súd v závere uvádza, že pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k zisteniu, že sťažovateľom napadnutý rozsudok nesignalizuje možnosť porušenia základných práv a práv sťažovateľa uvedených v záhlaví tejto sťažnosti, z čoho vyplýva, že dôvodnosť ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Podanú ústavnú sťažnosť preto ústavný odmietol v jej celosti podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. septembra 2021

Robert Šorl
predseda senátu